

Учитель і учні

Василь Сухомлинський

Під гіллястою липою сидів Старий Учитель, записував до школи дітей.

На зеленій галявинці було тихо. Новачки ніяковіли, чувся стриманий шепіт батьків. До вчителя підійшов сивий дідусь.

Учитель пильно подивився на дідуса, заплющився на мить і знову глянув йому в вічі.

Він пізнав свого першого учня.

Шістдесят років тому під цією липою він записував його до школи.

— Остапе, це ти? — тихо запитав Старий Учитель.

— Я, вчителю... Привів внука... малого Остапа.

Старий Учитель і його перший школяр обнялися і поцілувалися.

Остап зітхнув і тихо промовив:

— Роки йдуть, учителю.

Старий Учитель заплакав. Задумливий, схвильований, з тремтячими сльозинками в очах, він довго сидів мовчки, дивився на маленького Остапа.

Над гіллястою липою синіло літнє небо, в квітках хмелю гули бджоли, на далекому обрії тремтів синій ліс — як і шістдесят років тому.

— А тепер, мої любі учні, — промовив Старий Учитель рівним, тільки трохи схвильованим голосом, — хто ж мені скаже, для чого людині треба вчитися?

Першим підвів руку... дідусь Остап.

Підвів і зніяковів.

Джерело: Мій учитель. — К.: Веселка, 1977.